

Dagboek 3 2 november 2015

Vandaag gaan we op reis met het voltallige Spie-en bestuur en drie stafleden, Sareth, Kia en Seanghorn, voor driedaagse conferentie, o.a. over de toekomst van Spie-en. Waar staan we en waar willen we heen? Wat willen we in de komende jaren bereiken?
We vertrekken om half 8 vanaf ons kantoor.

Er is geen ruimte voor iedereen in de auto.

Dr Sun (rechts) en mr. Sam Chet reizen achterop de auto mee tussen alle bagage.

Ons eerste doel is om professor Phan op te halen van zijn huis aan het andere eind van de stad. Het is een afstand van zo'n 15 kilometer, maar door de drukte doen we er anderhalf uur over. Overal zijn opstoppingen, opgebroken wegen, stoplichten en veel vrachtverkeer. Polities doen wanhopige pogingen het verkeer rijdende te houden, door flink met hun armen in de rondte te zwaaien en te fluiten, maar het is hopeloos.

In de auto houden we het redelijk koel. Sonita (vorige week twee jaar geworden) praat nog niet veel. Maar ze kan YouTuben als de beste.

Als we eindelijk Phan hebben opgepikt gaan we ontbijten. Het is dan al 9 uur geweest.

Daarna rijden we richting het zuiden de stad uit. Onderweg staat mr. Soeun en zijn vrouw ons al op te wachten. Na de gebruikelijke dikke knuffel van zijn vrouw krijgen we ijskoffie en andere drankjes aangeboden. We wachten hier op mr. Koy

Mevrouw Soeun ontvangt ons altijd heel hartelijk!

en de anderen uit Kompong Cham, die nog veel vroeger van huis zijn vertrokken en nog vast zitten in de stad.

Als we dan eindelijk compleet zijn is het al weer tijd voor de lunch. Daarna rijden we aan één stuk door via Kampot city naar Bokor Mountain. De hotels op de berg zijn te duur, daarom zoeken we een goedkoop guesthouse langs de weg. Ook dit duurt een half uur, want er moet natuurlijk wat van de prijs afgedongen worden. Uiteindelijk krijgen we de kamers voor 12 dollar, 3 dollar minder dan de vraagprijs. Het wachten dus dubbel en dwars waard!

We krijgen 20 minuten de tijd om ons op te frissen en dan moeten we alweer klaar staan voor de 1^e activiteit: zwemmen!

We gaan naar een 'resort', wat hier een andere betekenis heeft dan wij westerlingen gewend zijn. Op de borden staat dat het een 'clean resort' is. Ook daarover verschillen we van mening, maar er is wel een rivier. Een snelstromende wel te verstaan. Het water komt hier uit de bergen en is heerlijk koel. Je kunt er pootjebaden. Zwemmen is geen optie, behalve dan als je door de stroom wordt meegesleurd en je wanhopige pogingen moet doen om naar de kant te komen (Frits). Ik doe niet mee. Niet

Prof. Phan en Kia

omdat ik niet het water in durf, maar omdat ik nergens kleedhokjes zie. 'Ik maak wel foto's', is mijn smoes. En mijn vrees wordt beantwoord: na het zwemmen kleedt iedereen zich voor het oog van iedereen om. De dames hebben allemaal een soort aankleedjurk die ze omdoen. En de heren, ach die hebben het een stuk makkelijker. Ik ben in ieder geval blij dat ik droog gebleven ben.

Dan is het tijd voor het avondeten. We gaan naar een restaurant waar we zelf op tafel een soort soep koken, met veel groente en.... stukjes haai! We zitten hier dicht bij de zee, dus daar kunnen we niet omheen blijkbaar. Het is lekker en voor twee en halve dollar per persoon eet iedereen zijn buikje vol.

Vergaderen op de gang van het guesthouse

We zijn hier om te vergaderen en dat doen we op de bovenverdieping van ons hotel. Op de grond. Frits en ik krijgen een stoel. Het was een lange dag en sommigen zijn moe van het reizen. We bespreken een aantal onderwerpen die op de lange agenda staan en gaan door tot half 11. Dan is het mooi geweest en gaan we slapen.

Dinsdag 3 november

Na een goede nachtrust vertrekken we om 7 uur voor het ontbijt. Daarna gaan we naar een mooi park aan de zee, waar we onder de bomen onze strategievergadering houden. Het is werkelijk een

heel mooie plek, en ook lekker koel. We kijken uit over de zee.

Er is hier een wandelpier met aan het eind een overdekt zitje. Het was de bedoeling dat we daar zouden vergaderen, midden op de zee, maar toen we daar aankwamen bleek dat de pier niet helemaal aansloot op het zitje, het laatste stukje van de pier ontbrak, en dus konden we het niet bereiken. Zoiets kan hier gebeuren. En dus gingen we terug naar het strand.

Ook het middageten werd aan het strand geserveerd! Natuurlijk met veel zeevruchten, allemaal heel lekker! Na het eten reisden we door naar Kep, een badplaats in het zuiden. Hier kunnen we zwemmen en er zijn zelfs omkleedruimtes aanwezig (toiletten). Het zeewater was heerlijk en ook ik nam deze keer een duik. Inmiddels had Koy een hotel geregeld en gingen we onze kamers opzoeken waar we even konden uitrusten.

Het avondeten krijgen we in de tuin van het hotel. Op de lokale markt zijn bakjes rijst gekocht en plastic zakken met krab en garnalen. Lekker met je handjes eten!

Ondertussen begint het te waaien en te onweren. En als de regen losbarst moeten we rennen en onder een afdak verder eten.

Rijst met krab en garnalen als avondeten!

Ook vanavond vergaderen we met het bestuur. Ditmaal onder het afdak van het hotel. Omdat het net flink heeft geregend voelt het hier als een sauna. We smeren ons flink in met deet, want de muggen zijn dol op ons.

De vergadering gaat onder meer over de toekomst van Spie-en en De Brug. Wat willen we bereiken de komende jaren? Er is veel veranderd sinds Spie-en is begonnen in 1992. Toen moest de hulp van buitenaf nog beginnen. Nu na 23 jaar zien we dat alle werk vruchten heeft afgeworpen. Maar tegelijkertijd ligt er ook nog veel werk te wachten. Nog steeds zien we veel zeer arme gezinnen die onze hulp nodig hebben. Welke hulp is het beste? We willen ook steeds meer toewerken naar zelfredzaamheid.

Met z'n allen denken we er over na. Het is lastig om in dit land vooruit te denken. Een jaar is al moeilijk, laat staan 10 jaar.

En we kunnen in Nederland allerlei plannen en strategieën bedenken, maar het moet hier worden uitgevoerd met de mogelijkheden en omstandigheden die hier gelden. En die zijn in de praktijk soms zo heel anders dan wij ons voor kunnen stellen.

Om half 11 sluit Koy de vergadering met gebed en gaan we naar onze kamers.

Woensdag 4 november

We mogen 'uitslapen'. Om 8 uur vertrekken we. Koy weet een mooie plek waar we aan de zee kunnen ontbijten. Het is er heerlijk vertoeven, een koele zeebries, wuivende palmen, een prachtige zee. En... rijst met octopus en garnalen!

Het is ook een mooie plek om foto's, selfies en onsies te maken. We genieten nog een poosje voordat we aan de terugreis naar Phnom Penh beginnen.

Intussen is mr. Soeun (vice directeur) onwel geworden. Waarschijnlijk door het eten van gisteravond. Daarom gaat één Spie-en auto met mr. Soeun, zijn vrouw en nog een paar anderen alvast richting Takeo, waar hij woont.

Wij gaan natuurlijk nog niet regelrecht naar huis. Koy weet nog een bijzondere plek die we moeten zien. We wanen ons even in Oostenrijk. Prachtige rotspartijen met klimmogelijkheden. Hadden we nu onze bergschoenen maar bij ons. Alleen de temperatuur is anders.

Kijk uit! Vallende kokosnoten!

Deze berg blijkt druipsteengrotten te bevatten en die gaan we bekijken. Zonder entree te hoeven betalen mogen we naar binnen. Een meisje en haar broertje leiden ons rond. Ze doen dat met heel veel plezier en weten van alles te vertellen en mooie figuren in de druipsteen aan te wijzen. Tegelijkertijd waarschuwen ze ons niet uit te glijden en ons hoofd niet te stoten. Ook blijken ze prima fotografen te zijn, want ze maken met onze camera's en telefoons tientallen groepsfoto's. Een prima rondleiding met een fooi aan het eind waar ze heel blij mee zijn. En dan rijden we snel door richting Phnom Penh. We stoppen nog even bij mr. Soeun om te kijken hoe het met hem gaat. Hij is naar het ziekenhuis geweest en de dokter denkt dat het met het eten te maken heeft. Hij voelt zich al wat beter.

Het was goed om een aantal dagen met het bestuur en de staf bij elkaar te zijn. We hebben veel dingen besproken. Zaken die nu spelen, maar ook voor de toekomst. Het is niet altijd gemakkelijk om elkaar te begrijpen. Verschillende culturen en visies, een andere taal. Het is voor ons soms lastig te begrijpen. Het vergt veel tijd en uitleg van beide kanten en dus geduld en begrip voor elkaar. Met z'n allen proberen we mee te helpen aan de verbetering van situaties van veel arme gezinnen op een verantwoorde en duurzame manier. Het maakt ons blij daaraan mee te mogen werken.

